

Tamahkar Bir Hikaye

— saklı bahçe · 13 Kasım 2020

Kadın yazmaya başlamıştı, uzun zamandır düşünüp ertelediği bu iş son zamanlarda hayat rutininin olmazsa olmazları arasına girmişti. Üstelik yazdığı sitede hocalarının ve tüm şair kardeşlerinin teşvik edici yorumları doğru yolda ilerlediğini hatırlatıyordu kendisine. Bir gün eşi, yazdığı bir serbest yazıyı okuduğunda roman yazması konusunda ısrar etti. "Nasıl olur!" dedi kadın.

O'na göre tüm güzel romanlar ve hikayeler başka birileri tarafından çoktan yazılmıştı. Hem konu bulmak ve ana temadan şaşmadan yazıyı sayfalarca devam ettirebilmek kolay mıydı! İşte bunları söyledi kadın. Eşi ise hemen kadının başından geçen o eski olayı hatırlattı.

"Yaşadıkların hiç kolay değildi ve sonrasında yılmadan ve yıkılmadan hayata sil baştan başlaman bir roman konusu zaten."

Kadın dalıp düşündü, "Kadın" dizisi geldi aklına, buna benzer konular üzerinden kaç sezon izletmişti kendisini hem de bol reytingli. Kadınlar bayılırdı küllerinden yeniden doğan insanların hikayelerine. Evet, elinde halihazırda yeterince konu malzemesi vardı. İyi bir roman kendini yazdırmak için O'nu bekliyor olabilirdi. Ama ya yazma kısmı, mutlak sessizlik ve konsantrasyon durumları! Hemen seyrettiği bir film geçti gözünün önünden.. Yazar, bir roman yazmak için tek başına bir adaya çekiliyor ve tüm hayattan koparak sadece doğanın teşvik edici görüntüsüyle ne romanlar yazıyordu. Kadın da yazarlığa giden bu ilk adımda ilk kaprisini yaptı.

"Öyleyse deniz kenarında bir kulübe istiyorum, bir sandal ve elbette ki iskelesi de olmalı."

Ertesi gün kadın eve geldiğinde mavi defterini mavi kalemını küçük bir masada yazılmaya hazır halde buldu. Masanın arkasında ki duvara ise boydan boya bir duvar kağıdı yapıştırılmıştı; bir ev, bir iskele ve tekmeden oluşan bir resim.

Aslında geçek hikaye burada bitiyor, küçük bir kalp kırıklığıyla. Peki bu bir hikaye olur mu? Olmaz, işin içine bol aksiyonlu hayalleri sığdırmak lazım, adı üstünde hikaye. Yeni hikayenin teması yine gerçek. Yazdığım bir şiire teşvik edici ve her daim yapıcı yorumlarıyla, Çağatay hocam değerli abim bugün bir yorum yaptı, o kadar incelikle yapmıştı ki altına üç kere büyük harflerle "BU BİR ELEŞTİRİDİR" diye yazsa yine de üstüme alınmayacaktım ama O yine de kırmamak adına pek çok cümle sarf etti ki eğer eleştirilmem gereken yerde eleştirilmeyeceksem bu sitenin duayenleri tarafından ya boşa yazıyorumdur ya da tamamen benden ümit kesilmiştir.. Neyse hikayemiz kaldığı yerden bol uyduruk hayaller içerir şekilde devam etsin bakalım..

Kadın romanını tamamladığı gibi ayrıca bestseller listesine de girdi. Ee, peki duvar kağıdı? Romanı bestseller olur da bir duvarı aşmak zor olur mu, elbette ki hayır! Hem duvardan o ilham noktasına ışınlandı, hem de üç ay gibi kısa bir sürede kitabını tamamladı. Roman çok ses getirmekle kalmadı dizi teklifleri de üst üste yağmaya başladı, bir yandan Türk versiyon çekimleri devam ederken bir yandan da Brezilya ve Güney Kore'den de dizi çekimi için telif haklarını görüşmeye başladı. Kitabın imza günlerine yetişemiyor, hayranlarının yorumlarını çoğu zaman menajerine yazdırıyordu. Çareyi tüm medyayı ve hayranlarını toplayacağı bir konferans vermekte buldu. İğne atsan yere düşmeyecek bir kalabalığın

karşısına çıkıp en koronasız günlerden bir gün, romanının da en can alıcı bölümünden derlemelerle bol alkışlı bir konuşma yaptı. Sıra sorulara gelmişti ve söz isteyen bir kadına yeni hayatının en kısa ve en sonunu getiren sorusunu sorması için izin verdi.

"Kitabınızı yazarken bu kadar başarılı olacağınızı düşünmüş müydünüz, işin maddi kısmı sizi ilgilendirdi mi?"

Kadın kendinden emin bir şekilde cevap verdi;

"Ben tamahkâr bir insanım" Aslında devam edecekti, paranın aklının ucundan geçen son kısım olduğunu, bir roman yazabilmenin manevi hazzını..ama insanların bağırtıları ve yuhalamaları arasında gitgide kayboldu sesi. Neler oluyor diye düşündü kadın ve daha bir kaç gün geçmeden sosyal medyanın her türlü şişirilmiş ve yalanlarla bezenmiş halinden anladı anlayacağını. Doğru bildiği bir yanlış yüzünden tek bir kelimeyle yazarlık hayatı bitmişti. İşte sosyal medya dedi kadın. Güzel sözler söylemeleri için on bin kelime yazarsın da seni silmeleri ve bitirmeleri için tek bir kelime yeter. Dizi iptal edildiği gibi diğer ülkelerden de ses seda çıkmıyordu. Üstelik kitapları da toplatılmıştı yalan haberlerin sonu gelmediği için..Çok mu abarttım! Olsun, adı üstünde hikaye, hem de tamahkâr bir hikaye, abartıya doymamalı. Küçük camdan bir ayakkabı koca ülkede bir tek Sinderella'nın ayağına uyuyorsa bu hikayede bir punduna uydurulmalı.

Seneler sonra bir gün kadın oturmuş, duvarda ki resme düşünceli gözlerle bakarken telefonu çaldı.

"Merhaba Aslıhan hanım, ben çok eskiden yazdığınız siteden kalem dostunuz Çağatay hoca. Başınıza gelen talihsizliklere oldukça üzüldüm ve size bir şey itiraf etmek istiyorum. Bu kelimenin anlamını yanlış bilmeniz bir sebebi de benim aslında!"

"Nasıl Hocam, hiç bir şey anlamadım!"

"Bir zamanlar bir şiir yazmıştınız ve orada da tamahkâr kelimesini kanaatkâr anlamında kullanmıştınız, ama ben eleştiri yapıp yapmama konusunda emin olamadığım için yoruma yazmamıştım üstelik ne güzel bir şiir deyip sizi çokçana tebrik etmiştim. Şimdi kendi adıma bunu telafi etmek istiyorum."

"Bu nasıl olabilir ki!" dedi kadın bitkince.

"Bakın com.tr medyanın önüne gelebilerseniz orada hemen yapacaklarınızı konuşur sonra da sizi orada ki bir kaç önemli kişiyle irtibata geçirebilir ve bunu telafi edebilirim."

Kadın denilen yere gitti ve beklemeye başladı. Yanında getirdiği malzemeleri hafifçe arkasına sakladı.

Bir adet susturuculu cetvel, iki adet pompalı terlik ve çok sayıda patlamaya hazır sözler eşliğinde..

Şimdi Çağatay hoca diyecek ki " bütün bunların sorumlusu ben mi oldum yani"

Elbette değil ama ilham bugünkü yorumunuzdan doğdu ve ben de eleştirinin, daha doğrusu benim dilimde yapıcı yorumların bizler için ne kadar önemli ve sonucunda ne kadar değerli olduğuna dikkat çekmek ve bir farkındalık hikayesi yazmak istedim.

Resim; ilk hikayeden.